

ЛІНІЯ ТЕРМІНАТОРА

ТЕТЯНА СТРИЖЕВСЬКА

ЛІНІЯ ТЕРМІНАТОРА

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

Стрижевська Тетяна

С 85 Лінія термінатора [Текст] : роман / Тетяна Стрижевська. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2022. — 416 с.

ISBN 978-966-679-990-9

Що може відчувати підліток, коли його життя змінюється в одну мить і він втрачає друзів, кохану дівчину, з якою навіть не встиг попрощатися, розкішне життя у рідному місті? Позаду — усе, що для нього важливе, попереду — невідомість. Борис Макаров через війну на Сході України опиняється в Києві, куди тікають його батьки, які навіть не питали хлопця, чи хоче він їхати. Йому доводиться вчитися жити спочатку і знаходити нових друзів, навіть якщо це будуть два диваки з класу. А ще — дорослішати, сперечатися з батьками, закохуватися по-справжньому, а не зустрічатися лише для сексуального досвіду, глибоко переживати, змінювати світогляд. І, попри всі втрати, вчитися любити життя навіть тоді, коли не хочеш, коли земля йде з-під ніг і ти залишаєшся сам на сам зі світом.

УДК 821.161.2-32

© Тетяна Стрижевська, текст, 2022
© Марія Луцак, обкладинка, 2022
© Видавництво Старого Лева, 2022

ISBN 978-966-679-990-9

Усі права застережено

ПРОЛОГ

Я працюю піцейоло в «Піца Ветерано». До того був в АТО. Перед АТО — військовий вишкіл у Десні. А до призову був школярем троєщинської школи, школярем-переселенцем, який втратив свій дім і самого себе. До війни на Сході я був звичайним донецьким пацаном, який тільки те й робив, що прокачував свого персонажа в онлайн-грі і думав, які розкішні груди в однокласниці Ольки.

Підкинув кружальце тіста і зловив його на кулак. Повторив ще раз. Потім розплескав по столу. Тісто для піци має бути пласким і рівним, як плац. Як український степ.

От тепер годиться. Я швидко змастив основу соусом, розклав кавальчики моцарели та начинку, посипав тертим сиром, скропив олією і поставив пектися. Запам'ятав час і здмухнув зі шкіряного браслета борошно.

Для нашої команди сьогодні це остання піца. Ми зачинаємося, і в подвір'ї усі — кухарі, баристи, піцейоло, офіціанти, прибиральники — збираємося на відпочинок.

— Боро, там на тебе чекають! На терасі! — крикнув мені Алекс.

Все ж прийшла.

Виймаю з печі підрум'янену духмяну піцу і віддаю Алексу. Знімаю фартух, знову обтрушую борошно зі штанів та браслета, йду на подвір'я.

Я здивовано застаю тут ніч. На кухні час має інший вимір. Чомусь мені здавалося, що ще має бути світло. А тут уже така темрява, як у бліндажі. Стоп.

Психолог радить гасити війну в собі.

Темрява, як... Як що? Я ніколи не вмів гарно добирати метафори.

Просто темінь. І тільки лампочки, розвішані на вітті, розбивають чорноту на шматки.

Я помітив її зразу. Вона сидить за столиком у кутку під старою липою і курить. Помітила мене. Втопила в попільничку недопалок, гордовито скинула підборіддя.

— Привіт, Макаров.

Кутик її уст нервово сіпнувся, але вона замаскувала цей мимовільний жест: затиснула нижню губу, наче хотіла розмазати помаду. Яку помаду? На ній — ані грама косметики.

— Привіт, Макаревич, — кажу я, відсовую стілець і вмошуюсь навпроти.

Якийсь час сидимо мовчки. Випробовуємо одне одного поглядами. Вона не програє. Не відведе очі. І я теж.

— Ти його приніс? — нарешті питає. Голос у неї на диво лагідний — як шелест цієї липи, яка росте в подвір'ї і дає тінь у спекотні дні. Треба ж таке. Я чомусь думав, що голос буде грубший.

Неквапно виймаю щоденник. Звичайний зошит у клітинку, з Людиною-Павуком на обкладинці. У мене є ще шанс передумати. Але я не відступаю. Кладу зошит на стіл і підсуваю їй.

Зрештою, вона має право знати мою версію.

Я вів щоденник у найскладніший період життя. І це я не про війну. Я бачив смерть, я затискав пальцями рвану рану, яку бронець не захистив, накладав джгут на пошкоджену кінцівку і писав на лобі побратима час накладання, бажаючи Бога «дати дотягти». Я знаю, який запах у землі, коли її розриває граната, і як гуде земля, коли по ній ідуть БТри, і який свист стоїть у повітрі, розчесаному «Градом». Це війна. Але я знав, що там роблю. Навіщо я там. За що борюся.

Найгірше — це незнання. Непричетність. Відірваність.

Таким я був, коли переїхав до Києва.

У зошиті з марвелівським супергероем — зовсім не про героя. Якраз навпаки.

Може, коли вона дочитає його, більше ніколи не заїде в «Піцу Ветерано» у мою зміну. Назве мене йолопом та креатином, подумає: «Краще б його там пришили. Невелика була б втрата». Я часом сам так думаю.

Вона одразу розгорнула зошит і почала читати.

*

Розбудили мене посеред ночі: «Едем»^{*}.

Вони це серйозно? Мої старі — панікери. Скоро все скінчиться, самі ж так казали.

— Па, відвали, я хочу спати.

Скрутився в позу ембріона і збирався спати далі, але батько гаркнув: «Я сказав: мы едем!»^{**} — і стягнув мене з ліжка.

Я був шокований. Він ніколи так не поводився. Я брикався, хотів вивільнитися, але батько вчепився в мене, як кліщам, й відволік у вітальню, де вже стояли валізи.

— Па, ну припини. Якого хріна?

— Такого хрена. Собирайся. Тут черт знает что творится!^{***} — лаявся він.

На одній із валіз були акуратно розкладені мої джинси й вітрівка. З кишені сумки стирчала моя ракетка, яку я виграв на шкільному чемпіонаті. Мама нею пишалася так, наче я тоді переміг самого Ніка Кіріоса, а не Льоніка із сусіднього будинку.

^{*} «Їдемо!» — Тут і далі переклад авторки з російської мови.

^{**} «Я сказав: ми їдемо!»

^{***} Такого хріна. Збирайся. Тут чортзна-що коїться!

Отже, вони й мої речі зібрали.

Коли встигли? Хоча? Чи багато я помічав?

Я зависав в Ольки всі дні. Ми звідували тіла одне одного так жадібно, що навіть якби увесь світ перевернувся — ми не помітили б. Поки існували її розкішні груди з великими пиптиками, які неможливо обхопити губами, і та таємна влогвинка між її ніг, мені чхати було на все.

Я озирнувся. На вікна опустили блекаут. Це вперше, відколи зробили ремонт. Батько десь на кухні. Мама порпається в одній із валіз. Мій шанс!

— Ма, ми реально їдемо?

— Да.*

— Надовго?

— На какое-то время. Минимум — до нового года. Максимум — навсегда,** — каже вона мені таким буденним тоном, наче переповідає прогноз погоди на сьогодні.

Я фігію!

Цікавий народ — ці батьки.

Я ще навесні казав їм, що треба звідси дерти. Чуваки у жаб'ячій формі швендяли містом і з автоматами почувалися королями, бо мали зброю. Повз мене пройшов один, — пика печерної людини, — і цикнув крізь зуби так, що я аж підстрибнув із несподіванки.

А ще я напругся, коли побачив чергу до банкомата — вона була кілометрова. Подумав, що там щось безплатно роздають. А ніт. То по готівку стояли. Двоє мужиків зчинили бійку всередині тої черги. Один був явно сильніший, хоча й менший на зріст, і так костиляв другого, наче хотів

* Так.

** На певний час. Мінімум — до Нового року. Максимум — назавжди.